

témákkal foglalkoztam, amelyeket nem volt könnyű követni, — (egy előadás például Lutherről, egy másik az ökumenikus gondolatról szólt), — mégis 800, 1000 és 1200 tagú rendkívül figyelmes hallgatóságom volt, amelynek soraiban sokan készítettek jegyzeteket, s melynek többségét a fiatal emberek alkották. Az újra-egyesülés érdekében egyébként is sok nagyon szép és figyelmet érdemlő kezdeményezés történt.

Bármelyik oldalról közelítsük is meg az ökumenikus kérdést, végül mindenképpen az Egyház utáni igényhez érkezünk. Végülis az egész mozgalomnak ez az értelme. Mert ha csak a Krisztusban való szellemi egységünkről lenne szó, soha nem került volna sör ökumenikus mozgalomra, hiszen ez az egység a valóságban már megvan. Az ökumenikus mozgalom egész értelmét abban a törekvésben kell keresni, hogy csak egy Egyház, Krisztus misztikus testének csak egy látható alakja, Istennek csak egy népe van.

TIZENÖT KIS ÉNEKSZÖVEG

1.

Égi búza-szál:
hajnal-csóva száll,
Segíts engem, napsugár,
dalra kelni már!

2.

Ugrál a csikó, nem is tudja mért, igazán! bizony!
dúskál a veréb, nem is tudja mért, hej!
hintáz a virág, nem is tudja mért, igazán! bizony!
nótáz a leány, nem is tudja mért, hej!

3.

Bolygó zápor
libben, táncol,
suhog a fű sűrűjén, fa ágán.
Kéklő halvány
felhők alján
kivirul a ragyogó szivárvány.

4.

Fut, robog a kicsi kocsi, benne ül a Haragosi,
din don diridongó.

Ha kiborul az a kocsi, lepotyog a Haragosi,
din don diridongó.

Fut a havon a fakutya, vele fut a retyerutya,
din don diridongó.

Ha kiborul a fakutya, leröpül a retyerutya,
din don diridongó.

5.

Dárda-hegyü kék jegenye-szál
messzi mezőn odatűzve áll,
feje köré puha örvényt vet a szél,
sustorgó dala kél.

Síkság, messzi hegyek, magas ég,
nyilallik az üres messzeség.
Törzse körül nő és fogy a hegyes árny,
zúg a lomb, a magány.

6.

Áll a ladik Tiszarévnél,
benné ül az öreg éjfé,
odvasabb a magas égnél,
áll a ladik Tiszarévnél.

7.

Tekereg a szél,
csavarog a szél,
didereg az eper-ág:
mit üzen a tél?

8.

Árnyak sora ül a réten.
Nyáj zsong be a faluvégen.
Zúg-dong sűrű raj a fákon.
Békák dala kel az árkon.
Bim-bam! torony üregében
érc-hang pihen el az éjben.

9.

Erdőt járunk, árkot lépünk,
bükkfalábunk, venyige-térdünk,
szél se tudja merre térünk,
jegenye-sudaras utakon élünk.

Zsong a kis szél, zúg a nagy szél,
bokrot bolygat, bele ne vesszél.
Néha nyár jön, néha nagy tél,
ha üres a szatyor, e'leget ettél.

10.

Kék a hajnal, kék,
harmat hinti még.
Éledező tarka mező
tavaszi csokra szép!
Kék fönn az ég!
Kék fönn az ég!
Tavaszi szellő fújja hátunk,
ragyog a kikelet, örül a lég!

Nóta, meg ne állj,
szállj te, szállj te, szállj!
Fütty kanyarúl, arc kipirúl,
szapora móka vár!
Zeng, zsong a táj!
Zeng, zsong a táj!
Viola-kedvünk, szöcske-lábunk,
pityeg a cinege, dalol a száj!

11.

Napsugár a levegőben, tündököl a rét,
kincseit az ifjú tavasz bőven önti szét.
Szántógatók dala, száll,
égig evez a madár,
méz-illatú libegéssel közeleg a nyár.
Fényes idő lelke jár,
belepezdül a határ,
lengjünk mint a harang nyelve, énekelve már!

12.

Forgó nyári vihar füstölög az úton át,
békés otthonülő ilyen sose lát.
Dördül, vág a villám, és a felhő csupa vér,
rongyos vándorlegény, téged utolér.

13.

Égi csikón lépdél a nyár,
tarka idő ünnepe jár,
táncra való, fürdeni jó,
nagy hegy alatt hűsöl a tó.

Hogyha kijössz, messzire mégy,
hogyha maradsz, csípdes a légy.
Habzik a lég, mint tele-tál,
tarka idő szöttese száll.

14.

Világvégi kopár fa,
rászállott a madárka,
rászállott a madárka
messzi-hajó ágára.

Kettőnket, te madárka,
csak elbír a kopár fa,
ráülünk az ágára,
füttyülünk a világra.

15.

Igali kanász, bikali kanász
nyeggeti bürdudáját,
kecskenyűző sánta Pista
járja kopogóját.
Így tedd rá, úgy tedd rá,
azt a ragyogóját!
Bíró eszi a kalácsot,
kutya lesi száját.

Weöres Sándor